

Ziarul Nostru

Ziarul oficial al ORGANIZAȚIEI REPREZENTATIVE A EVREILOR ORIGINALI DIN ROMANIA - 2015 numărul 7

Președintele HOR Zeev Schwartz

Interviu cu Zeev Schwartz pentru „Jurnalul Săptămânii”

Președintele HOR Zeev Schwartz:

„Vom lupta în continuare pentru recunoașterea drepturilor supraviețuitorilor Holocaustului care au sosit în Israel după 1953.”

Președintele Zeev Schwartz a fost și este unul dintre cei mai înverșunați și mai activi luptători împotriva nedreptăților comise celor care au aliat după 1953 în general, dar în mod special a acelor nedreptăți îndreptate contra originalilor din România.

Fără a neglija activitatea susținută contra oricăror forme de antisemitism în țara noastră de origine, România, președintele HOR și-a concentrat în ultima perioadă eforturile, alături de avocatul HOR-ului domnul Haim Ianai și de organizația Keren Le Zaken, împotriva legii discriminatorii și rușinoase în vigoare în Israel, lege care prevede că supraviețuitorii Holocaustului care au venit în țară după 1953 nu pot beneficia de aceleași drepturi de despăgubiri din Germania, ca cei veniți înaintea acestui an, de parcă e migrații din România și celelate țări din fostul bloc comunist n-ar fi făcut toate sacrificiile posibile pentru a veni în țara noastră, pe care o considerau adevărata lor patrie. Ei au fost ani de-a rândul prizonierii „raului comunist”. În acest sens la data de 13.04.2015 s-a dezbătut la Curtea Supremă a Israelului, în dosarul BAGATZ NR. 6312/14, procesul intentat de «KEN LA ZAKEN», H.O.R. și de alte 5 persoane particulare, originari din România.

Chiar în ajunul zilei de comemorare a Holocaustului -ce ironie amară!- Tribunalul Suprem a făcut cunoscut faptul că forurile competente împotriva cărora era îndreptată acțiunea au respins-o pe motiv că „ar costa prea mult!!!”

Fiind convinsă că Zeev Schwartz nu se va mulțumi cu această sentință strigătoare la cer și că va găsi căile necesare pentru a repara această nedreptate evidentă, i-am solicitat recent un interviu știind că mulți dintre cititorii noștri nu numai din România, dar și din Bucovina, Moldova, etc vorbitori de limba română sunt direct interesați să afle cât mai multe amănunte.

Iată ce am aflat:

Z.S. După ce noi am intentat la Tribunalul Suprem, pe data de 13 aprilie 2015, acțiunea contra discriminării evidente a celor veniți după anul 1953 am fost convinși că ni se va face dreptate. Cu mijloacele reduse pe care le avem am acționat în judecată Guvernul și poate este cazul să adaug că nicio altă organizație reprezentativă a originarilor din România nu ni s-a alăturat.

După dezbaterile cazului, cu toate că un complet de judecată din Israel nu hotărăște niciodată contra Knesetului ca autoritate legiferatoare, Curtea a hotărât și a emis un Ordin contra Primului Ministru, a Ministrului

continuare in pagina 2

În Ziar

Interviu cu Zeev .. pagina 3
Schwartz

Colett Avital pagina 4

Amintiri din perioada
Holocaustului ... pagina 6

Sa ne cunoastem
presedintii pagina 9

Finanțelor și a Knessetului, prin care li se dă acestora un termen de 6 luni pentru a raporta Curții ce măsuri au luat pentru repararea acestei injustiții față de reclamanți, reclamanții având dreptul să răspundă, după care va urma procesul care se va dezbate ulterior.

Acțiunea noastră a fost respinsă în ajunul Zilei Holocaustului pe bizarul motiv că ar costa prea multi bani.

Nici eu și nici colegii mei din Comitetul Executiv H.O.R nu ne putem resemna. Aici aș vrea să subliniez că în micuța noastră țară, pe care o iubesc din suflet,

probabil că nimic nu se poate obține fără forță!

Noi, originarii din România nu suntem obișnuiți să batem cu pumnul în masă, să țipăm, să facem demonstrații, dar de data aceasta cred că vom fi nevoiți să folosim metode mai dure decât de obicei. Am făcut recurs și dacă nu se va anula decizia adoptată de guvern vom organiza o demonstrație de proporții în fața Knesetului, la care vor participa peste 1000 de oameni din care 100 sunt în scaune cu rotile și toți vor scanda „DREPTATE”.

Deocamdată facem un RECENSĂMÂNT, în cadrul căruia una din întrebări este legată de data emigrării pentru a-i înregistra pe toți cei considerați supraviețuitori ai Holocaustului veniți după 1953 și folosesc această ocazie pentru a mă adresa tuturor cititorilor dumneavoastră să solicite formularele necesare la filialele noastre din toată țara completând datele cerute. Vrem să ajungem la toți cei care au fost discriminați prin această lege nedreaptă. Vreau să menționez că suntem în legătură cu Ministerul de Finanțe care ne-a cerut numărul celor veniți după 1953 și sunt supraviețuitori ai Holocaustului.

Repet, dacă nu se va putea cu binele, deși nu suntem obișnuiți să ne urcăm pe baricade, o vom face.

O altă preocupare importantă a HOR este legată de manifestările antisemite din România și mă miră că în ciuda protestelor noastre – în fiecare an ridic această problemă, fiind invitat să vorbesc în Parlamentul României cu ocazia comemorării Holocaustului – pe strada Negruzzi nr. 1 funcționează încă Clubul Legionarilor, cu firmă, ore de primire și steagul legionar alături de drapelul României. Cum este posibil? Eu sunt un supraviețuitor al iadului din Transnistria. Aveam 6 ani și soldați români l-au împușcat pe tatăl meu și pe unul din frați sub ochii mei. Din 180000 de deportați ne-am întors 60000.

Cum pot eu să asist la răbufnirile antisemite și să tac. Noi cei care am supraviețuit avem datoria sfântă să facem tot ce putem pentru ca aceste orori să nu se mai întoarcă. O delegație de 70 de persoane pleacă la sfârșitul acestei luni în România pentru a asista la comemorarea pogromului de la Iași.

Avem o strânsă colaborare cu Institutul Wiesel, director general domnul Alexandru Florian și cu dna Elisabeh Ungureanu șefa Serviciului de

Comunicare și Administrație.

Conform cu statutul HOR, care poate fi găsit pe atarul „Rașam Haamutot” obiectivul nostru este de a deservi toți originarii din România, fără ca aceștia să semneze vreo adeziune sau să aibă legitimitate de membru HOR. În acest sens am acordat ajutoare nerambursabile originarilor din România (cca 9000de persoane) în valoare de peste 14 milioane șekeli și 210 familii cu persoane bolnave netransportabile și fără alt ajutor au primit prânz cald în fiecare zi. Această acțiune s-a derulat din fondurile care ne-au fost alocate de la fundația „Caritatea” prin cele 26 de filiale pe care le avem în țară. Sperăm ca în scurt timp să reluăm această acțiune.

O altă problemă pe care noi vrem să o rezolvăm este ca despăgubirile acordate de Statul Român supraviețuitorilor Holocaustului din România să nu mai fie condiționate de cetățenia română. Foarte mulți originari din țara noastră natală au supraviețuit Holocaustului, dar cu ocazia emigrării au pierdut cetățenia. Astăzi sunt oameni bătrâni, mulți bolnavi și pentru a primi aceste despăgubiri trebuie să stea la cozi mari la Consulat să completeze foarte multe formulare, să plătească taxe consulare și să aștepte multe luni sau chiar ani. În acest sens am apelat la guvernul României cu ajutorul ES doamna Ambasador Andreea Păstărnac cu care avem relații de colaborare foarte bune. (n.r. actualmente domnul Aurel Vainer președintele Comunităților Evreiești din România care a fost membru în Senat a reușit să treacă această lege și astăzi este în vigoare)

Pe lângă HOR funcționează Liga de Prietenie Israel România, ligă înființată în urmă cu aproape 60 de ani și care exprimă prin acțiunile pe care le organizează prietenia israelienilor originari din România pentru țara noastră natală. Printre altele serbăm în fiecare an Ziua Națională a României la care participă sute de oameni. În vremea din urmă s-a mai format o ligă de prietenie, dar eu nu văd nimic rău în asta. Noi cei veniți de pe plaiurile mioritice ne iubim rădăcinile.

Avem un larg program de organizarea unor acțiuni culturale.

De două ori pe an organizăm excursii la nivel de centrală la care participă în jur de 400 de persoane.

Este în curs de organizare o bibliotecă cu cărți în limba română și ebraică. Mulțumesc pe această cale celor care ne-au donat cărți.

Este important de subliniat faptul că edităm un ziar intitulat semnificativ „Ziarul Nostru” care oglindește pe larg activitatea H.O.R.

Sunt mândru să vă mărturisesc că doamna Consilier Prezidențial, Sandra Pralong, cât și o cunoscută ziaristă din România, Virginia Mircea, care editează cunoscuta publicație „Cadran Politic” m-au felicitat recent pentru calitatea ziarului. Reușita ziarului se datorează în mare măsură dnei Sanda Feller, redactor șef și a colectivului pe care a știut să și-l aleagă. Acestea și încă multe altele sunt acțiunile pe care le face H.O.R. în cadrul proiectelor de a deservi aliaua română, pe toți cei care au venit din țara în care ne-am născut indiferent dacă sunt sau nu membri HOR. HOR nu este un club în care să fie primiți numai membrii înscriși. HOR este o organizație creată de originarii veniți din România și pentru ei.

Din păcate sunt diverși indivizi, care din plictiseală sau alte interese meschie încearcă să împoște cu venin HORul. Sunt oameni Iași care semnează anonim, adică nu-și dau numele adevărat și se folosesc de

pseudonime. Cred că nu-și dau numele pentru că se tem că pot fi dați în judecată pentru calomnie. Există și un ziar care publică astfel de articole fără a controla cât de adevărate sunt aceste afirmații.

Eu îi sfătuiesc pe acești calomniatori cât și pe toți cei de bună credință, să ne viziteze la sediul nostru și să facă voluntariat.

Nu vreau să închei fără să o felicit pe președinta Centralei Supraviețuitorilor HOLOCAUSTULUI, Colette Avital, care a reușit să obțină din partea guvernului României acel amendament la legea retrocedărilor, care prevede că supraviețuitorii Holocaustului vor putea primi înaintea tuturor despăgubirile convenite pentru bunurile imobiliare care le-au fost luate în timpul regimului antonescian sau comunist.

Deasemenea doresc să menționez că au avut loc întâlniri între conducerea H.O.R. și diverse personalități din guvernul României care ne-au vizitat țara precum și din guvernul israelian.

În cadrul întâlnirii cu Meir Cohen, care în acea perioadă era ministrul muncii cu membri H.O.R., aceștia i-au conferit o diplomă de „Prieten adevărat al aliaiei române”.

Ziarul Nostru

Editor: HOR

Director: Slomo Abramovici

Redactor șef: Sanda Feller

Redactor principal: Sachter Eliahu

Redactori: Nathan Cohen, Slomo Abramovici, Moșe Flitman

Marcel Fișer

Grafica: Solo Caminer

Fotografii: Raul Aronovici

Colaboratori: Negru Rashela,

Toți președinții de filiale,

Membrii comitetelor executive locale

Adresa: St. Alexander Yanai 3

TEL-AVIV zip code: 62382

Tel. 03-5466502,

Fax: 03-5468444

E-mail: olerom11@bezeqint.net

Site: www.hor.org.il

La moartea lui ELIE WIESEL, cu Zeev Schwartz, evreul „din fundul Moldovei” deportat la șase ani în Transnistria

Cu ocazia participării la comemorarea Holocaustului de la Iași, Zeev Schwartz a acordat un interviu domnului Roland Cătălin Pena care a fost publicat în Evenimentul Zilei

Autor: Roland Cătălin Pena

Zeev Schwartz mai că nu m-a făcut să plâng. Plecat din 1965 în Israel, îmi spune prima dată, într-o dulce limbă română, că e născut „în fundul Moldovei”. Îl întreb dacă așa se numea satul unde a văzut lumina zilei. „Mihăileni, județul Dorohoi, acum Botoșani”, îmi răspunde zâmbind șăgalnic. E duminică fierbinte în București și abia se aflase de moartea lui Elie Wiesel. „Regret profund că Elie Wiesel a decedat. L-am cunoscut în Israel, iar de două ori l-am întâlnit la Auschwitz. Eu cred că numai datorită lui s-a aflat adevărul despre soarta noastră. Trăia numai pentru asta. Ultima dată, era grav bolnav, mi-a spus că vrea să mă trăiască niște ani doar ca să termine de scris despre soarta poporului evreu, pentru că nu mulți vor să povestească”, mi se destăinuie Zeev Schwartz, președintele Asociației evreilor originari din România (HOR) și al Ligii de Prietenie România – Israel.

Bancherul Zeew

Când a ajuns în Țara Sfântă, acum 51ani de ani, în anul în care eu veneam pe lume, Zeew a învățat ebraica în șase luni. Apoi s-a angajat la Hapoalim Bank (cea mai mare bancă din Israel), unde a lucrat 35 de ani, din care 29 ca director de filială. Îmi spune că, la „banca muncitorilor”, cum o alinta când voia să enrveze pe cineva, directorii de filială sunt schimbați o dată la cinci ani, „că să fure mai puțin”, zice cu un aer sugubă, precizând că nu știe dacă și în România se procedează la fel. Știe exact, bag mâna în foc!

Îmi mărturisește că la HOR nu fac politică, deși ar putea. Au 28 de filiale în Israel, fiecare cu clubul ei de jocuri de societate, ziare, bibliotecă în limba română. De unde au cărțile? „Noi nu putem face față celor care vor să doneze, nu avem spații de depozitare. La două săptămâni se organizează discuții despre evenimentele din România. Nu facem politică, am putea influența, avem zeci de mii de membri cu pașaport românesc, specialiști de înaltă calificare în toate domeniile”.

„Tatăl și unul dintre frați au fost împușcați sub ochii mei”

„Mă ocup în special de supraviețuitorii Holocaustului din România, care locuiesc în Israel”, îmi spune Zeew. „În ochii mei, supraviețuitori nu sunt doar cei din lagărele naziste. La șase ani am fost deportat în Transnistria, cu toată familia. Tatăl și unul dintre frații mei au fost împușcați, sub ochii mei, de soldații lui Antonescu fără niciun motiv, într-un ghetou din Moghilev Podosk. Am fost deportați 180 de mii, 120 de mii au rămas îngropați în pământurile ucrainene.

Mi-amintesc că era dimineață, unul dintre frați a venit și i-a spus mamei că pe tata și pe fratele ucis nu o să-i mănânce câinii. Aveam să înțeleg mult mai târziu ce a vrut să spună. Din opt membri ai familiei am supraviețuit cinci. Unul dintre frați a murit de tifos”.

Nerecomandat celor cu inima slabă

Zeew își amintește cum mergea cu o surioară la cerșit. Celor slabi de inimă le recomand să treacă peste partea asta: „Eram un copil și mergeam în sat cu tolba la cerșit, cu tolba și o surioară. Am văzut că

ne dădea, cine ne dădea, o bucată de pâine la amândoi. Așa că i-am zis sorei mele să ne despărțim, fiecare pe altă uliță. Nu erau telefoane mobile, așa că i-am spus că la rădăcina unui copac care era la intrare în sat dinspre ghetou o să punem o pietricică. Dacă, la plecare, era pietricica acolo trebuia să mă aștepte ca să ne întoarcem împreună în ghetou”.

„Eram copil și veneam cu tolba și apare un ofițer român călare. „Bă, pui de jidan, ce-i cu tolba aia? Mulți jidani am împușcat, dar tu o să fii primul copil...” Nu m-a împușcat...Mi-a luat tolba și mi-a aruncat-o. M-a dus la o localnică căreia i-a zis să îmi dea să mănânc și să-mi dea încălțări, că ale mele erau rupte și era iarnă grea. A amenințat-o că dimineața vine să verifice și o împușcă dacă nu a avut grijă de mine. Dimineața a venit...Localnicilor le era frică de militarii români... Oamenii ca acel ofițer au salvat mulți copii...”.

Cum a aflat de ce pe tatăl său „nu or să-l mănânce câinii”

Zeew a ajuns la Auschwitz, într-un an, cu președintele Băsescu.

Acolo era și președintele ucrainean Iusenko. Ultimul a dat asigurări că în Ucraina lui nu există antisemitism, deoarece și tatăl său fusese la Auschwitz. Zeew a ajuns cumva prin Băsescu să-i transmită lui Iusenko că vrea să meargă în locurile în care a cerșit din casă în casă și în care tatăl și fratele său zac într-o groapă comună. Ajuns în Israel, a cercetat și a aflat că tatăl lui Iusenko avusese tatuat pe braț numărul 13.200. I-a scris, amintindu-i de promisiune și de numărul de pe brațul tatălui său. Nu după multe vreme a fost invitat la Kiev. De acolo i s-au dat doi însoțitori, nu știe nici azi dacă erau polițiști sau militari, care l-au dus la Moghilev Podosk. Acolo nimeni nu părea că-și amintește

ceva de groapa comună, deși el le spunea că era undeva la marginea pădurii. Avea la el 15 suluri cu câte 10 bancnote de 1 dolar. Le-a aruncat pe masă într-o bodegă, unde beau câțiva bătrâni. La văzul valutei,ăștia i-au întrebat pe însoțitorii lui Zeew cine e omul? Băieți deștepți, le-au răspuns că e un american plin de lovele...Imediat limbile li s-au dezlegat. De fapt, toată suflarea din zonă știa, dar cei care trăiseră vremurile holocaustului refuzau să-și amintească cum primăvara, când se dezgheța, câmpurile erau pline de resturi umane dezgropate de câini din gropile comune...Ultimul strat era de doar cinci centimetri de pământ...Fratele lui, când a spus că trupurile tatălui și fratelui nu vor fi mâncate de câini, spusese, de fapt, că îi aruncase în fundul gropii...

Din filiala Bat Yam au sosit la ziua Romaniei.

PERSONALITATI

Collet Avital o personalitate a vieții israeliene.

La începutul acestei luni doamna Ambasador Collet Avital, președinta Centralei Organizațiilor Supraviețuitorilor Holocaustului a fost numită în funcția de Președinte al Fundației „Caritatea”.

Suntem convinși că se va implica în această funcție cu aceiași energie și amnegație, așa cum ne-a obișnuit în decursul anilor în toate funcțiile pe care le-a avut. Îi dorim mult succes.

Colette Avital s-a născut la data de 1 mai 1940 în București. Ambii părinți erau evrei moldoveni, originari din orașul Bacău. Bunicul din partea mamei, Ozias Herșcovici, a fost conducătorul Comunității evreiești din Bacău, iar bunicul din partea tatălui era proprietarul unei mari fabrici de piele, afacere care a fost continuată și de tatăl său. A vorbit limba română în casa părintească, dar a învățat și limbi străine la dorința părinților săi. A studiat la Liceul clasic mixt din București, locuind pe Strada Știrbei Vodă. Ca urmare a faptului că tatăl ei era anchetat de Securitate, fiind acuzat că a avut o fabrică și că era de «origine burgheză», familia ei a emigrat în Israel în anul 1950, imediat după încetarea Războiului de Independență.

„Țara era ruinată, sute de mii de evrei, supraviețuitorii Holocaustului european, se așezau în țara. Trăiam în corturi, cumpăram hrană pe cartelă, aveam dreptul la câteva ouă pe săptămână, dar eram cu toții stăpâniți de o imensă dorință de a construi o țară strălucitoare. Știam că vom reuși. Mă deranjau doar apelativele de «romanim ganavim» (români hoți) o stigă pusă pe nedrept emigranților evrei din România. Îmi amintesc că, nu o dată, mama, care începuse să lucreze ca secretară, se întorcea acasă plângând și povestea despre glumele cu «romanim-ganavim». —Colette Avital. După încheierea serviciului militar, s-a înscris la Facultatea de Științe Politice și Relații Internaționale din cadrul Universității Ebraice din Ierusalim, deși i se oferise o bursă la Sorbona. A urmat apoi cursuri de masterat în Administrație Publică.

Încă din timpul studenției, s-a angajat ca secretară în cadrul Ministerului de Externe al statului Israel, pentru a-și plăti taxele universitare. Este vorbitoare a șase limbi străine, în afară de ebraică (engleză, franceză, germană, portugheză, italiană și română). În cadrul Ministerului de Externe, a îndeplinit funcțiile de director adjunct al Departamentului de Informare și Comunicații, director al Diviziei de Pregătire a personalului diplomatic și director general adjunct al Diviziei de Informare și Comunicare.

Colette Avital a lucrat în diplomația israeliană ca atașat de presă la Bruxelles, consul și locțiitor de consul general la Boston, ministru plenipotențiar la Paris (1982-1985), ambasadoare în Portugalia (1988-1992) și a servit apoi în funcția de consul general la New York (1992-1996). În această ultimă funcție a avut rang de ambasador și s-a ocupat în mod special de dezvoltarea relațiilor cu liderii politici din statele New York, New Jersey și Maryland.

După ce a revenit în Israel, a fost numită director general adjunct pentru problemele Europei Occidentale, cel de-al treilea post ca importanță în Ministerul de Externe din Israel.

A publicat articole de politică externă în prestigioasele reviste «Le Monde» (Franța), «New York Times» și «New York Post».

Activitate politică

În anul 1999, este aleasă ca deputat în cadrul Knesset-ului israelian, din partea Partidului Muncii, fiind realeasă la alegerile din anii 2003 și 2006. În cadrul Knesset-ului, Colette Avital a îndeplinit numeroase funcții: președinte al Comisiei de Etică și șeful Comisiei de cercetare pentru identificarea și retrocedarea bunurilor victimelor Holocaustului, comisie care, în anul 2005, și-a prezentat concluziile guvernului.

Deputata Colette Avital a deținut funcția de președinte al Comisiei parlamentare pentru Imigrare, Absorbție și Diaspora (2003-2009), iar în cadrul Partidului Muncii, este secretară cu probleme internaționale.

Mandatul lui Moshe Katsav, fost președinte al Israelului, urma să înceteze la începutul verii anului 2007. Ca urmare a faptului că președintele Israelului a fost inculpat oficial de către Procuratura statului Israel de viol și hărțuire sexuală, la data de 25 ianuarie 2007, a fost suspendat din funcție la cererea sa, de către Knesset. Parlamentul l-a desemnat ca președinte interimar pe președintele său, Dalia Itzik.

Încă din august 2006, Colette Avital, deputată a Partidului Muncii, și-a anunțat intenția de a candida pentru funcția de președinte al Israelului. Acest fapt a reprezentat o dublă premieră în politica israeliană: pentru prima dată, o femeie vrea să devină șef de stat și pentru prima dată un om politic de origine română aspiră la această cea mai înaltă funcție. În Israel, președintele este ales de către Parlament. Israelul a mai avut o singură femeie într-o funcție-cheie în stat, de-a lungul istoriei: fostul prim-ministru Golda Meir.

Colette Avital a apreciat că o femeie-președinte ar fi o bună alegere pentru israelieni. «O femeie ar putea aduce pentru acest post un comportament mai calm. La ora actuală, când sunt atâtea probleme și scandaluri la noi, o femeie ar putea să liniștească puțin țara». Ea și-a anunțat intenția de a conduce negocierile cu palestinienii și a aduce pacea și armonia între diferitele componente ale poporului israelian.

Colette Avital este președinta Asociației de Prietenie Israel-România. Ea a declarat că în cazul în care va fi aleasă președinte al Israelului, va contribui la strângerea relațiilor cu România.

La alegerile prezidențiale din 13 iulie 2007, ea a fost candidată a Partidului Muncii, confruntându-se cu Shimon Peres și Reuven Rivlin. Candidatura sa a avut parte de o lipsă de susținere în sânul propriului partid, unii reprezentanți ai Partidului Muncii cerându-i să se retragă în favoarea lui Shimon Peres. După primul tur de scrutin, ea s-a clasat doar pe locul al treilea, obținând 21 voturi din 120 și s-a retras în favoarea lui Shimon Peres, care a câștigat în turul al doilea.

În iunie 2007, ca parte a unei acțiuni de promovare a imaginii Israelului realizate de către Consulatul Israelian de la New York, revista Maxim a publicat fotografii ale fotomodelelor israeliene, toate făcând parte din Armata de Apărare a Israelului. Articolul a apărut cu titlul de «Femeile din Armata de Apărare a Israelului». Acest articol a cauzat o reacție dură din partea lui Colette Avital care a declarat că: «Sunt atâtea lucruri frumoase și interesante pe care le putem folosi pentru a promova imaginea Israelului decât să arătăm femei pe jumătate goale într-o revistă de această categorie, pe care o consider pornografică».

Diplome acordate presedintilor de filiale

Amintiri din perioada Holocaustului din România Pogromul de la Dorohoi

Începerea Holocaustului în România este marcată de pogromul de la Dorohoi, care a avut loc la 1 iulie 1940, un eveniment de o cruzime inimaginabilă executat de soldații români din detașamentele 3 Grăniceri și 8 Artilerie.

Și anul acesta, ca în fiecare an supraviețuitorii Holocaustului, care trăiesc în Israel și urmașii acestora comemorează victimele acestui cumpllit măcel.

Am extras un fragment din materialele găsite pe internet, despre acest crunt pogrom executat cu o ferocitate de animale sălbatice.

„Atacurile împotriva evreilor din Dorohoi au început la 1 iulie 1940, în timpul funeraliilor din cimitirul evreiesc pentru ostașul român de

confesiune mozaică Iancu Solomon. De precizat că confruntările româno-sovietice cauzate de neînțelegerile asupra amplasării exacte a noii frontiere, sovieticii au împușcat doi ofițeri, pe căpitanul Ioan Boros și sublocotenentul Alexandru Dragomir, și pe soldatul evreu Iancu Solomon, toți trei din Regimentul 16 Artilerie. După incident s-a luat decizia înmormântării lor în cimitirele din Dorohoi. Comunitatea evreiască din Dorohoi l-au depus pe soldatul evreu Iancu Solomon la casa mortuară din cimitirul evreiesc din cartierul Tăutu. Comitetul comunității – sub președinția generalului medic, dr. Isac Axler – a desemnat pentru organizarea funeraliilor pe Ștrulică Șulimovici, secretarul comunității. S-a format un pluton de gardă de onoare cu drapel și gorniști – din zece soldați evrei de la Regimentul

continuare în pagina 7

Lagărele de exterminare Auschwitz-Birkenau și Maidanek

sunt și astăzi locuri în care vizitatorii trăiesc cu maximă intensitate tragedia poporului evreu în perioada nazistă. Din multe mărturi pe care le-am auzit sau le-am citit am ales 2 care mi s-au părut semnificative: un supraviețuitor al Holocaustului din România și o studentă, generația a treia al urmașilor supraviețuitorilor.

Sanda Feller

ביקור בפולין

בתאריך 27/01/14 ססנו לאושוויץ-פולין לטקס לציון יום ה-69 לשחרור מחנה האושוויץ. אני הייתי בקבוצה של ניצולי השואה שחלקם היו עם מלווים, למזלי הרב עדיין לא הייתי זקוק למלווה. מרכז הארגונים פנה לארגונים השונים לצורך הגשת שמות של ניצולי שואה. היות והייתי בגטו בבולטה וטרנסניסטריה העברתי את שמי להנהלת התאחדות עולי רומניה ודרכם שמי עבר למרכז הארגונים.

הנסיעה והביקור באושוויץ ובבירקנאו היו עבורי "סגירת מעגל". בגיל 4, ביחד עם הורי הייתי בגטו, עכשיו בגיל 76, אני מומלץ לבקר במחנות אושוויץ ובבירקנאו. נכון שקראתי ספרים, הייתי ביד ושם וראיתי סרטים על ההרג של המאצים במחנות אלו, אבל שום דבר לא באמת מכין אותך לעוצמות שאתה מרגיש כשאתה דורך על אותה אדמה שבה כל הזוועה ארעה.

מספר ימים לפני תאריך הנסיעה המתוכנן הודיעו לי שאני חלק מהמשלחת, שכוללת מספר חברי כנסת, שרים, סגנים וניצולי שואה ששרדו תקופה חשוכה זו. ההתרגשות הייתה מאד גדולה, וראיתי בדימוי את העיניים של הילד בן 4 שנשלח לגטו ביחד עם ההורים.

מהסיפורים של אמי, למדתי על החיים הקשים שהיו לנו במחנה על העבודות שהיו חייבים לבצע. על ההתנהגות של שומרי הגטו, על הימים השחורים והקשים שעברנו במחנה. עוד סיפרה אמי על הילדים שלא היה להם מה לאכול, על החוסר בבגדים, על זה שבחורף המושלג הלכתי כילד ללא נעליים ובביגוד קרוע. האוכל היה מינימאלי, פרוסת לחם ומים.....

בצהריים קליפות של תפוח אדמה ובערב לרוב היינו הולכים לישון על בטן ריקה. כילדים קטנים היו מחייבים אותנו לנקות בחדר ובמבנים. בכל מבנה היו כ-100 נפשות, נשים, גברים וילדים. הריח היה מיוסות הקומתיים מעץ ומספר שולחנות מעץ עם ספסלים.

אבי נפטר לא הרבה זמן אחרי ששחררנו. עכשיו אחרי מספר רב של שנים, אחרי חזרתי לבקר במחנות השונים שבהם התבצעה ההשמדה של עמי, במשך כול הטיסה חשבתי איך אני אויב תהיה ההרגשה.

הגענו למחנה אושוויץ-פולין. כשירדנו מהאוטובוס, מול השער שעליו כתוב "העבודה משחררת", עברה בגופי צמרמורת. הצטלמתי כדי שאוכל להראות לנכדים שלי איזה טרגדיה עברה על העם שלנו ושלא ישכחו אף פעם את ההשמדה של ששת מיליון היהודים. עברנו ליד ביתן 10, שבו ד"ר מנגלה ביצע את הניסויים שלו בתאומים, ראינו את הקרמטוריון ותאי המשרפות. ביקרנו בביתן 27, שבו מדינת ישראל הקימה מוזיאון לזכר השואה. באולמות ראיתי את המפות המראות את מספר הנספים בכל מדינה, ראיתי את ציורי הילדים על הקירות, רשימות אין סופיות של שמות הנרצחים במחנות הללו.

בטקס המרגש שנערך בבירקנאו בהשתתפות מספר רב של ניצולי שואה מכל העולם, פרלמנטרים, חברי כנסת ושרים, שבו מזכירים שוב ושוב כדי לא לתת לאירועים ולזוועות שאירעו במחנות הללו להישכח.

הטקס במקום הנורא הזה החזיר אותי אחורה לשנים האיומות שחוויתי על בשרי בשנות ילדותי המוקדמות.הדלקת נרות זיכרון למרגלות האנדרטה לזכרם של מיליוני היהודים שנשרפו בידי הנאצים ולא היה להם את המזל שלי היה, לשרוד ולחזור לאותם מקומות אינתיים במצעד גדול ובחנות מדינת היהודים ותחת דגלה של מדינת ישראל.זהו כבוד גדול גאווה גדולה, זהו פרק בלתי יאומן בספרי ההיסטוריה שלצערי נטלתי בו חלק.

בסוף היום המיוחד הזה חזרנו ארצה, כל הטרגדיה שהתחוללה, רק בגלל שאנחנו יהודים נפרסה לנגד עינינו בצורה עוצמתית ביותר במספר שעות הביקור, ואני אותו ילד קטן מאז מגיע ללא פחד, חזק כדי לראות מחנות דומים למחנה שהייתי בו בילדותי ביחד עם הורי. מיותר לציין שביקור זה לא ישכח ממחי' לעולם, גאה אני להיות חלק ממשלחת רשמית של מדינת ישראל בביקור במחנות ההשמדה.

אסור לשכוח.

תודה על אירוע מרגש שהייתה לי הזכות להשתתף בו.

סכטר אליהו
טל' -050-7984755

כשהייתי במסע לפולין סיירנו במחנות ריכוז שונים. ביום האחרון הגענו לאושוויץ. באושוויץ נחשפנו לדרכי התעללות של הנאצים ביהודים, לתאי הגזים, למשרפות ולסיפורי הזוועות שעברו על אותם אנשים מסכנים. החוויה באושוויץ הייתה חוויה מטלטלת, מסוג הדברים שמשנים לך את התפיסה לגבי הרבה דברים בחיים. כשצועדים על אותה אדמה שעליה צעדו כל כך הרבה בני אדם, שרבים מהם כבר לא אתנו, זה גורם לך להבין שהחיים שלך זה לא דבר מובן מאילו. מיליוני אנשים

לפני קצת יותר מ70 שנה היו במצב שהם עשו הכל בכדי לשרוד ולחיות. אחרי המסע, נשארים רק הזיכרונות, התמונות, אבל בעיקר התובנות החשובות שהפקת. למשל, שהחיים הם לא מובנים מאליהם. זה גרם לי לחשוב על המזל הגדול שנפל בחלקי לחיות במדינת ישראל, להיוולד להורים מקסימים, להיות נכדה לסבא וסבתא ניצולי שואה, שאמנם כיום כבר אינם בחיים, אך הם זכו בחייהם אחרי המלחמה ובחרו לעלות לארץ ולהקים כאן את המשפחה שלהם, ולחזור לחיים למרות כל מה שהם עברו ולמרות כל הכאב על אהוביהם, שלא זכו כמותם להגיע לרגע הזה. עוד נקודה למחשבה עבורי הייתה המותרות בחיי העובדה שאני משקיעה כסף רב בבגדים, נעליים, אוכל בכמויות מכובדות ועוד דברים רבים אחרים, הפכה פתאום מאוד תמוהה בעיניי. לאנשים באותה התקופה לעיתים לא היה אוכל במשך ימים רבים, שלא לדבר על בגדים חמים שיחממו אותם בחורף האירופאי הקר, אז איך זה שלי זה נראה טריוויאלי שיהיו לי את כל הדברים האלה, ולא מעט מהם.

אמנם לא שיניתי את חיי מהקצה אל הקצה לאחר המסע לפולין, אבל עצם העובדה שהתפיסה שלי השתנתה אפילו בדברים הקטנים מראה עד כמה המסע היה משמעותי עבורי ואיזה חותם הוא השאיר בי.

נועה ליבנה,

סטודנטית במכון בטכנולוגי חולון HIT

Vizita in Polonia

Pe data de 27/01/2014 la comemorarea a 69 de ani dela eliberarea Lagarelor Auschwitz-Birkenau am facut parte dintr-o delegatie compusa din Supravietuitori al Holocaustului, Deputati din Knesset. Reprezentanti ai vietii politice precum si oameni de stiinta.

Zborul si vizitarea lagarelor au fost pentru mine" inceputul si sfarsitul vietii mele"

La virsta de 4 ani impreuna cu parintii mei am fost in ghetto. La virsta de 76 de ani am fost ales sa vizitez aceste lagare.

Adevarat ca am citit carti, am vizitat la " IAD VASEM" si am vazut multe filme despre omorurile savarsite de bestiiile naziste un aceste lagare, dar nimic nu se poate compara cu ce simti in timpul vizitei pe pamantul unde s-au petrecut aceste ORORI.

Aceasta este o mica traducere din articolul scris in ivrit. Merita sa fie citit.

Pentru confomitate,
Ing. Sachter Ellahu

29 Infanterie care staționa în localitate – sub comanda sergentului Tr. Emil Bercovici, fiul librărilor Luis Bercovici din Dorohoi. La ceremonie au participat: dr. Isac Axler, rabinul șef David Schochter, rabinul Aron Faibis, Ștrulică Șulimovici, toți oamenii Societății de înmormântare a comunității (Hevra Kadiša), cei zece soldați din garda de onoare și zece de evrei din Dorohoi. Rabinul șef a oficiat slujba religioasă, plutonul de onoare a tras salve. Împușcăturile au început să fie din ce în ce mai puternice, evreii de la fața locului au intrat în panică fugind să se adăpostească, sicriul soldatului evreu fiind coborât cu repeziune. Soldații evrei s-au îndreptat spre poarta cimitirului. La ieșire erau așteptați de soldați din Regimentul 3 Grăniceri. "Din casa mortuară s-a putut vedea că soldații evrei sunt întâmpinați de un ofițer superior și cum sunt dezarmați și înșirați în fața gardului cimitirului". Li s-a ordonat să-și dezbrace uniforme și să se alinieze la zidul din spatele cimitirului, acolo fiind împușcați. Șapte au fost uciși pe loc, ceilalți fiind răniți. După moarte, s-a pus în mâinile sergentului-major evreu o mitralieră, „mărturie” că a tras în soldații români. În atmosfera de groază care s-a instalat, o parte din cei prezenți au încercat să fugă printre morminte, iar câteva femei cu copii și câțiva bătrâni au încercat să se ascundă în casa mortuară. Un grup de soldați români din regimentul menționat a înconjurat casa mortuară, i-a obligat pe evrei să iasă de acolo, i-a scos din cimitir și le-a ordonat să intre în sanțul de lângă gardul cimitirului unde i-au asasinat. În oraș, panica în rândul evreilor s-a amplificat în momentul în care soldații au pătruns pe cele trei străzi principale, unde se aflau cele mai multe locuințe și prăvălii evreiești. Soldații români au devastat locuințele și prăvăliile evreilor, au bătut fără milă pe oricine le ieșea în cale, dar cele mai condamnabile fapte au fost omorurile săvârșite cu bestialitate împotriva unor oameni lipsiți de apărare. Astfel, Adam Calmanovici a fost împușcat după ce i s-au tăiat organele genitale. Doi bătrâni, Eli și Feiga Rizel, au fost omorâți după ce li s-au tăiat urechile. Rifcăi Croitoru i-au fost tăiați sânii. Herșcu Croitoru a fost omorât după ce i-au smuls barba și i s-a dat foc. Bercu Aclipei „a fost scos din beci și silit să arate unde sunt banii. După ce a predat totul, l-au împușcat în curte”. Hana Petraru a fost împușcată de un vecin: „își aștepta logodnicul, concentrat, care trebuia să vină cu armata în retragere. Auzind că vin soldații, a scos, fericită, capul pe fereastră, să vadă dacă vine el”.

Mărturiile celor care au supraviețuit ororilor săvârșite de soldații români dau adevărata dimensiune a tragediei prin care au trecut evreii din Dorohoi în iulie 1940. Din mărturiile se mai cunosc numele câtorva victime: Herșcu Ionas, 80 de ani, comerciant la podul Botoșanilor; Bercu Aclipei, comerciant; Malca, fiica frizerului I. Petraru; Manole Wittner, comerciant; Moscovici, funcționar, fiul unui tinichigiu; Isac Rabinovici, comerciant; soții Zellingher (Zellinger), negustori din strada Tăutu.

Un aspect important îl constituie atitudinea populației neevreiești și a reprezentanților autorității locale din Dorohoi. Din mărturiile cuprinse în cinci volume redactate de Shlomo David reiese că majoritatea locuitorilor erau înspăimântați de ceea ce se întâmpla. Câțiva tineri, cunoscuți în oraș pentru atitudinea lor antisemită, i-au însoțit pe soldați și le-au arătat unde erau casele evreilor mai înstăriți. Dintre localnicii tineri: Emil Pomârleanu, Mateescu, I. Gorincu, avocatul Marcel Adam. În general, românii au stat ascunși în casele lor, speriați că puteau fi omorâți și ei, mai ales că se răspândise zvonul că sovieticii ajunși în Pomârlea ar fi putut intra în orice moment în Dorohoi. Despre oamenii importanți din administrația locală se poate spune că au încurajat, prin indiferența lor, jafurile, crimele împotriva evreilor. Polițiștii Constantin Mercur și Gheorghe Pamfil, inginerul Pascu au fost cei care alimentau furia soldaților prin expresii antisemite. Există de asemenea multe mărturii și evocări ale evreilor care demonstrează că au fost mulți români care i-au ajutat: i-au ascuns în propriile lor case sau i-au rugat pe soldați să nu-i omoare. Astfel, plutonierul Cehan i-a ascuns în casa lui pe toți membrii familiei Salzberg. Julieta Comănescu și-a salvat pe vecinul, Lupu Iager (Jager). Colonelul Alexandru Marino și căpitanul Stino, căpitanul Popaza (i-a salvat pe soldatul evreu Adolf Abramovici, din Regimentul 29) au rămas în memoria evreilor din Dorohoi ca oameni de omenie, care au înfruntat chiar situații periculoase, dar au salvat viețile multor evrei.

Un alt act de cruzime inimaginabilă au fost „trenurile morții” din Iași, din perioada 27 – 29 iunie 1941, considerat de cercetători cel mai violent pogrom din istoria României. S-a estimat că numărul morților a depășit 13.000 de evrei.

Un corespondent de presă italian, care se afla în Iași, în trecere spre frontul german din răsărit, a scris în amintirile sale că românii au depășit până și cruzimea germanilor.

Anul acesta o delegație de 70 de persoane au participat la comemorarea victimelor pogromului de la Iași și au depus coroane de flori la cimitirele din Iași, Podul Iloaiei și Târgul Frumos. Evenimentul a fost organizat cu mult profesionalism de profesor dr. Alexandru Florian, directorul Institutului de Cercetare a Holocaustului „Elie Wiesel” în colaborare cu guvernul Român.

CINE ARE DREPTUL LA PENSIA DE PRIGOANA DIN ROMANIA?

La întrebarea de mai sus, pusă de mulți cititori, răspundem după cum urmează: România a legiferat Legea nr. 189/2000 prin care se acordă o indemnizație lunară celor care au suferit persecuții pe motive etnice, în perioada 6.09.1940 – 6.03.1945.

Cei care pot beneficia de această indemnizație sunt cei care: Au fost deportați în lagăre de concentrare sau ghettouri în afara României. Au fost privați de libertate în locuri de detenție sau lagare pe teritoriul României. Au fost strămutați cu domiciliul în alt oraș. Au făcut parte din detașamente de muncă obligatorie. Au supraviețuit trenului morții. Deoarece autoritățile române au constatat că unii solicitanți au dat declarații inexacte, este nevoie acum și de 2 martori și ei cetățeni români, care să adeverească printr-o declarație sub jurământ, spusele solicitantului. De asemenea, sunt necesare dovezi eliberate de autoritățile române de atunci sau chiar și ulterioare, iar cine nu deține acte, se va adresa Arhivelor Naționale Române pentru a obține acte, sau măcar o negație, cum că nu s-au găsit acte pe numele lor. Cererea se depune la Casa de Pensii din România, iar dacă este respinsă, se poate face contestație în decurs de 30 de zile de la comunicarea Hotărârii, la Curtea de Apel. Astăzi suma indemnizației este de cca. 150 euro pe lună.

Haim Ianai Ianculovici, adv. Consilier juridic H.O.R.

ZIUA ROMÂNIEI

Ziua României sărbătorită de Liga de Prietenie Israel -România

Duminică 4 decembrie în sala fostului teatru Alhambra, Liga de Prietenie Israel România a sărbătorit ca în fiecare an, Ziua Națională a României. La festivitate au participat peste 400 de persoane venite din toată țara.

Au luat cuvântul doamna Andreea Păstârnac, Ambasadoarea României în Israel, doamna Ambasador Collet Avital președinta Centralei Organizațiilor Supraviețuitorilor Holocaustului și președinta fundației „Caritatea” și dul Zeev Schwartz președintele ligii și a H.O.R.

A urmat un film despre aliaua română inspirat din spectacolele românești jucate dealungul anilor. Filmul a evocat momente importante din istoria țării noastre.

Seara s-a încheiat cu un program muzical care te invita la dans și s-a dansat.

Comemorarea victimelor de pe vasul Mefkure

Pe 2 august 1944 părăsesc portul Constanța, în convoi, 3 nave turcești: Morina, Bulbul și Mefkure, escortate de submarine roimânești până la ieșirea din apele teritoriale ale României.

Aceste vase transportau refugiați evrei din România, și țări vecine, cum ar fi Ungaria, Polonia și Iugoslava, cu destinația finală Palestina.

În noaptea de 4 spre 5 august vasul Mefkure este atacat și scufundat, în timp ce celelalte 2 vase sunt lăsate să ajungă la Constantinopol și mai departe în Palestina.

Pe vas se pare că erau 395 de pasageri printre care și 120 de copii orfani.

Au supraviețuit 5.

De ce a fost scufundat Mefkure a rămas o enigmă. Mulți istorici au încercat să descopere ce se ascunde în spatele acestei tragedii cercetând documentele vremii și discutând cu supraviețuitorii și călătorii de pe celelalte două vase. Pe vas se îmbarcaseră 5 sau 6 ofițeri polonezi, se pare agenți britanici, deghizați în evrei. Trebuiau să ajungă în Grecia la Armata Liberă Poloneză. Au fost recunoscuți și fotografiați. Există un ordin al statului major al Marinei că acești ofițeri nu trebuie să ajungă la destinație. Îmbarcarea nu s-a făcut conform listelor întocmite anterior. Conform declarațiilor unor martori, spre Mefkure au fost îndreptați bărbați și femei tineri, apți de luptă. Un document maritim german subliniază că vasele trebuiau să părăsească portul Constanța într-o anumită ordine 1- Morina, 2- Mefkure 3- Bulbul și să navigheze la distanță de un kilometru unul de altul. Nu se știe precis dacă vasul a fost atacat de un submarin sovietic, la ordinul lui Stalin, care își făcuse planurile în legătură cu Polonia și România și se temea de Armata Liberă Poloneză, sau a fost o acțiune a nemților, care se temeau că acești agenți britanici ar putea ajunge la Londra cu anumite secrete ale armatei germane.

Există o teorie conform căreia un submarin german și alte câteva ambarcațiuni ar fi scufundat prin mitraliere vasul Mefkure și pe cei care încercau să se salveze din flăcări, iar submarinul sovietic a atacat și distrus submarinul german. Cu toate că au trecut atât de mulți ani, istoricii continuă să caute documente și să discute cu urmașii celor care în august 1944 s-au îmbarcat pe aceste 3 vase, pentru a dezlega această enigmă.

Alături de scufundarea vasului Truma și vasul Mefkure face parte din tragediile Holocaustului. Indiferent cine a scufundat acest vas, pentru a reduce la tăcere 5, 6 agenți britanici, au omorât cu bună știință peste 300 de evrei și copii și aceasta este o crimă monstruoasă și omenirea nu trebuie să uite și să ierte.

În cartierul Kiriat Matalot, pe strada Rama din Petah Tikva, la intrarea într-un frumos parc este un monument ridicat în memoria victimelor care și-au găsit moartea pe Mefkure. Aici președintele filialei H.O.R. din Petah Tikva în colaborare cu primăria orașului a organizat, pe 9 august comemorarea acestor victime.

Președintele H.O.R., Zeev Schwartz, care susține todeauna acțiunile de comemorare ale Holocaustului și ia atitudine împotriva răbufnirilor antisemite, a sprijinit din plin această acțiune.

Au participat pe lângă locuitori din Petah Tikva, persoane din Ber Șeva, Kiria Gat, Ierusalim și alte orașe ale țării.

Moderatorul a fost Moni Șanștein, președintele filialei Petah Tikva, care s-a ocupat cu deosebită competență de organizarea acestei acțiuni.

Ceremonia a început cu aprinderea lumânărilor. Rabinul Elhanan Gutman și Rabinul Iosy Vasărman au citit Teilim și toți participanții au spus Kadis. Au luat cuvântul d-av. ITHAK BRAVERMAN – primarul orașului av. YTAI SHONSHEIN ajutorul primarului și seful secției culturale, care au ținut să ne asigure că sunt alături de noi în aceste momente când ne comemorăm morții și că apreciază în mod deosebit această acțiune.

D-na Collete Avital - președinta Centralei Organizațiilor Supraviețuitorilor Holocaustului a vorbit despre scufundarea vasului Mefkure din punct de vedere istoric, dovedind o profundă cunoaștere a evenimentului.

D-ul Zeev Schwartz a acuzat guvernele israeliene că nu au găsit de cuviință nici după atâția zeci de ani să comemoreze oficial scufundarea vaselor Struma și Mefkure. A amintit că aliaua română, din care nu puțini au pus umărul la formarea statului Israel, este considerată o alia tăcută care nu urcă pe baricade. În continuare a amintit asistenței că organizația pe care o conduce (H.O.R.) a fost singura care a apelat la Tribunalul Suprem pentru ca și cei veniți după 1953 să primească aceleași drepturi.

„Profit că mă aflu în fața dumneavoastră pentru a vă anunța că sentința a fost amânată pentru luna decembrie și până atunci noi trebuie să publicăm numărul persoanelor care se încadrează în această categorie. Vă comunic că recensământul pe care noi l-am inițiat în acest scop se va încheia la 15 decembrie”.

D-ul Zeev Schwartz a mulțumit invitaților pentru participare, și-a exprimat

admirația pentru felul în care a vorbit d-na Colette Avital, mărturisind că l-a emoționat. Deasemenea a mulțumit d-nei Doina Meiseles, editoarea publicației „Jurnalul Săptămâni” pentru participare, menționând că domnia sa sfătuiește membrii H.O.R. să citească acest ziar, deoarece este o publicație foarte bună și serioasă.

Din păcate timpul nu a permis să vorbească și rabinii Gutman și Vaserman, care precis ar fi avut multe de spus.

Ceremonia s-a încheiat cu Atikva. Vocea deosebit de frumoasă a rabinului Vaserman, acompaniată de toți participanții a răsunat acolo, lângă monumentul dedicat morților de pe Mefkure.

Să ne cunoaștem președinții

Zeev Schwartz.

S-a născut pe 20 ianuarie 1936 într-un mic orășel din nordul Moldovei, Mihăileni. La numai 5 ani pentru Zeev s-a încheiat copilăria. În 1941 a fost deportat cu întreaga familie în Transnistria, în ghetoul Moghilev-Podolski. În locul casei părintești, baraca unde deportații se înghesuiau unul peste altul. În locul pădurii umbrite de copaci, străzi mizere, pline de praf și de soldați cu puști, gata să tragă. A început lupta crâncenă pentru supraviețuire. Boli, umilințe, foame. Fugea din ghetou și cerșea. Putea să fie împușcat în orice clipă, dar lui și surorilor lui le era foame. Tatăl lui și unul din frați au fost omorâți. Nu știe cum, nu știe de ce. Au fost aruncați undeva, într-o groapă comună, un loc pe care localnicii încă îl mai ocolesc.

La 8 ani, în 1944 a revenit, împreună cu restul familiei la Mihăileni. Au urmat ani grei. Era secetă în Moldova, dar era acasă. Poate în lagăr, poate mai târziu la Mihăileni a început să se nască în mintea lui dorința aprigă de a-și depăși condiția, de a învăța, de a-și construi o viață în care să nu-i mai fie niciodată foame.

În anul 1958 și-a luat diploma în științe economice.

În 1965 a aliat împreună cu soția și 2 copii mici. A făcut de toate, până a învățat limba ebraică și a reușit să se angajeze funcționar la bancă. A muncit mult, fără să se uite la ceas, a ajuns să cunoască întreaga activitate a băncii, iar în 1972 a fost numit director de filială în cadrul Băncii Hapoalim.

A absolvit cursuri de perfecționare pentru directori de bancă și cursuri de economie la universitatea Bar-Ilan. Acum Zeev Schwartz este pensionar, dar muncește mai mult decât atunci când era doar un simplu director de bancă!

Este președintele H.O.R. pe țară. Pentru cel mai important proiect pe care l-a realizat Zeev Schwartz a luptat 10 ani. Dacă era dat afară pe ușă, el intra pe geam. În 1997

Lista președinților de filiale din țară					
Filiala	Nume și prenume	funcția 1	mobil	telefon	fax
centrala	Zeev Schwartz	președinte HOR	050-4445414		08-6733426
		președinte liga			
		Israel România			
Lud	Șlomo Abramovici	locțiitor pe țară	050-5624478	08-9222859	08-9217259
		președinte Lud	054-2525339	08-9251124	077-5002225
Ber Șeva	Natan Cohen	vice președinte pe țară	052-2620046	08-6492474	08-6651605
		președinte Ber Șeva		08-6232395	
	Eliahu Sahter	vice președinte Ber Șeva	050-7984755	08-6517536	08-6510537
				073-2155065	
Carmiel	Moșe Flitman	vice președinte pe țară	050-8110439	04-9989503	04-6905378
		președinte Carmiel	050-9110439	04-9983219	
Ierusalim	Marcel Leibovici	președinte	050-5885818		02-6244801
Tel Aviv	Sanda Feller	președintă	054-5715680		03-5061895
			052-3341185		
Așdod	Ioșua Zontac	președinte	054-7741089	08-8540930	
	Rașela Negru	vice președintă		08-8560675	
Bat Yam	Rina Katz	președintă	054-4647445	03-6585592	03-5468444
Natania	Rudi Aizner	președinte	050-5241111	09-8843388	09-8333532
Hertzlia	av. Haim Ianai	președinte	054-4283835	09-9542636	09-9571329
				09-9503043	
Naharia	Marcel Fișer	președinte	054-4923000	04-9923384	04-9923384
Hedera	Nadia Kurtz	președintă	052-3594519	04-6332748	04-6222714
				04-6222714	
Pardes Hana	Cerna Holtzer	președintă	052-2830986		
Ramle	Reghina Blumenfeld	președintă	052-2300916	08-9228553	08-9209230
Rehovot	Natan Grimberg	președinte	052-3314524	08-9456098	08-9377212
Petah Tikva	Moni Șanștein	președinte	050-5510074	03-9399421	03-9086410
				03-9329648	03-9347670
Raanana	Fani Mendelovici	președintă	054-5580760		08-9472033
Kriat Gat	Coca Romașcanu	președintă	054-4781086	08-6881121	08-6810990
Or Iehuda	Marius Herșcu	președinte	054-4843631	03-5333084	072-2329811
Kfar Saba	Miriam Segal	președintă	054-5773556	09-7650040	09-7650040
Tzfat	Efraim Ben Avraham	președinte	050-2488970	04-6923533	04-6923544
	Croitoru				
Bialik	Robert Ștal	președinte	050-9351785	077-2063366	077-2063366
Kriat Malahi	Șimon Șimi Moșe	președinte	054-4961200	08-8505432	05-8501486
Iavne	Israel Moscovici	pr. temporar	050-5316752	08-9438323	08-9421224
Eilat	Beti Moscovici	pr. temporar	057-7248724	077-8170170	077-211262
Hod Hașaron	Raul Aronovici	pr. temporar	054-5955146	09-7453061	15397453061
Așchelon	Sara Ben Iosef	președintă	050-5680562	08-6733876	03-5468444
Natania	Lea Dival		052-7723647		03-5468444

a luat ființă în România fundația „Caritatea”, care se ocupă de recuperarea și vânzarea bunurilor obștești ale comunității evreiești, naționalizate în timpul regimului comunist. După 10 ani, în 2007, el a reușit să aducă o parte din banii obținuți din vânzarea bunurilor retrocedate, în Israel, pentru a fi împărțiți conaționalilor noștri, oameni în vârstă și cu venituri mici.

Și astfel, la sfârșitul anului 2007 a început cel mai important proiect organizat vreodată de H.O.R., „ajutorul material acordat originarilor din România, supraviețuitori ai holocaustului”.

Despre acest proiect s-a vorbit la radio, la posturile de televiziune și s-a scris în publicațiile de limbă română. Posibilitatea de a începe acest proiect i se datorează în întregime. La realizarea lui au muncit președinții, comitetele și voluntarii din filiale. Sunt peste 6000 de cereri înregistrate. Am reușit să-i ajutăm pe cei care suferă de boli foarte grave și bătrânii trecuți de 86 de ani. Sperăm, că în scurt timp vom putea să-i ajutăm pe toți cei care au nevoie de noi. Noi toți am fost revoltați de actele de vandalism petrecute în cimitirele evreiești din România.

În numele nostru dul Zeev Schwartz a luat atitudine. A vorbit cu membrii Ambasadei Române în Israel, a plecat în România a vizitat cimitirele vandalizate din București, Botoșani, Ploiești, a discutat cu oficialitățile românești responsabile de această situație.

Cu această ocazie a constatat situația jalnică în care se găsec cimitirele, locuri deosebit de importante, pentru că acolo fiecare din noi avem morți dragi.

Revoltat, a intenționat să înființeze o comisie, formată din israelieni de origine română, care să urmărească

continuare in pagina 10

Să ne cunoaștem președinții

modul de administrare a cimitirelor evreiești din România.

Un alt proiect pe care și l-a propus este să asigure un prânz cald zilnic, acelor, care fiind bolnavi sau foarte bătrâni și nedeplasabili au mare nevoie.

Acesta este președintele H.O.R. pe țară, todeauna preocupat să facă ceva pentru organizația pe care o conduce și pentru dumneavoastră, stimați cititori.

Slomo Abramovici

Este vice președinte H.O.R. pe țară și președinte al filialei H.O.R. din Lud.

S-a născut la 23 Iulie 1946 la Focșani.

Șlomo a fost un elev foarte bun. În școala elementară a obținut de trei ori premiul întâi la olimpiadele regionale de matematică și fizică. A fost campion la tenis de masă.

A venit momentul, când Șlomo trebuia să intre la liceu, dar tatăl lui Șlomo era ționist convins. Au depus actele să emigreze în Israel, și de cini ori au fost respinși. Apoi, plecările au fost oprite timp de mulți ani. La Focșani, oraș mic, unde fiecare se cunoștea cu fiecare, Șlomo era considerat fiul unui dușman al poporului. Nu i s-a permis să dea examenul de admitere în liceu. A plecat la Bacău, unde nimeni nu-l cunoștea. A intrat la liceu, a continuat să învețe, să joace tenis. În 1963, când în sfârșit familia Abramovici a primit aprobarea să emigreze, Șlomo era în ultima clasă de liceu. Cine a trăit această perioadă de așteptare, de nesiguranță, de frică va înțelege de ce Șlomo a abandonat școala și împreună cu părinții și o soră mai mică s-a îmbarcat pe vaporul cu destinația Israel. Aici a terminat liceul și a fost acceptat la Tehnion. Foarte curând tatăl lui Șlomo a murit și tânărul de 18 ani a fost obligat pentru a doua oară să întrerupă studiile. Trebuia să aibă grije de mama lui și de sora lui de numai 11 ani.

A intrat la Kupat Holim Clali, a luat diploma în management medical,

ajungând până la postul de director economic pe regiune.

S-a căsătorit, are 5 copii și 8 nepoți. A fost campion la tenis de masă juniori. Acum este antrenor. Îi place să spună că a încetat să joace când, într-o partidă amicală, unul din băieții lui l-a învins. Face parte din conducerea diverselor comisii constituite pe lângă primăria orașului Lud și este vice președintele federației de tenis de masă.

Șlomo a fost atras de politică. A fost membru în conducerea Partidului Muncii, în conducerea sindicatelor, consilier municipal, iar atunci când a luat ființă Kadima, a aderat la acest partid, considerând că are un program mai apropiat de felul lui de a gândi.

După ieșirea la pensie, la mai puțin de 56 de ani, lui Șlomo i s-a propus să organizeze în colaborare cu Kupat Holim Clali o clinică particulară cu profil general. Clinica este plasată în partea veche a orașului Lud și s-a bucurat de multă apreciere.

Astăzi Șlomo este președintele echipei de tenis de masă Hapoel Lud și a primit zilele acestea una dintre cele mai mari distincții „Omul și Activitatea”.

Doctor Natan Cohen

Natan Cohen este președintele filialei H.O.R. Beer Șeva și Neghev și vice președinte al H.O.R. pe țară. În discuția pe care am purtat-o cu Dr. Natan Cohen, l-am rugat să-mi povestească câte ceva despre el. Despre Natan Cohen sunt multe de spus. Deoarece spațiul nu-mi permite voi face un rezumat al discuției noastre prezentând esențialul.

A aliat împreună cu părinții la 14 ani. A terminat liceul și universitatea în țară obținând titlurile universitare B.A. (toar rișon) și M.A. (masteratul) în fizică și matematică.

Și-a început activitatea ca profesor de fizică și matematică la liceul din Dimona și apoi la Beer Șeva. Mai târziu a fost cooptat în conducerea primăriei din Beer

Șeva. Este șeful cartierului ghimel, șeful sindicatului profesorilor din regiunea de sud, membru în comitetul de absorbție de pe lângă primărie și tot în cadrul primăriei se ocupă și de probleme culturale. Continuându-și pregătirea științifică Natan Choen se specializează în probleme de mediu.

În anul 2001 își ia doctoratul în Geografie hidrologică la Universitatea din București.

În cadrul Ministerului de Mediu, predă la cursuri de mediu și astrofizică, organizate de Institutul de Științe Beit Ariel din Beer Șeva și Mercaz Ramon, pentru elevii super dotați.

Face parte din grupul de cercetători care aprobă fonduri pentru proiecte mari legate de mediu în cadrul Ministerului de Științe Cultură și Sport.

Participă la proiecte organizate de Universitatea Ben Gurion din Beer Șeva în colaborare cu Universitatea Ion Cuza din Iași (România) unde predă cursuri legate de problemele de mediu din deșertul Neghev.

În cadrul colaborării Universității Ben Gurion cu Uniunea Europeană, participă la un proiect legat de probleme de mediu, ca specialist în problemele legate de hidrologia Negheului.

Activează în cadrul filialei H.O.R. Beer Șeva de peste 25 de ani. În această calitate a dezvoltat relații între Beer Șeva și Cluj Napoca, Sinaia, Târgoviște. În Beer Șeva există o piațetă numită Cluj Napoca, iar la Cluj există o piațetă numită Beer Șeva.

Am participat în urma cu citiva ani la serbarea de purim organizată de filiala H.O.R. Beer Șeva și Neghev. Știam că este o petrecere, într-un cadru restrâns, pentru cei care activează în cadrul filialei și nu mică mi-a fost mirarea când am intrat într-un restaurant cochet, unde erau peste o sută de oameni. Mi s-a explicat că toți acești oameni sunt membri activi în organizarea activității filialei.

Cu această ocazie i-am cunoscut pe cei care fac parte din comitetul de conducere. Oameni veseli, care mergeau printre mese, discutau cu fiecare, verificau dacă totul este în ordine, dansau.

Este vorba de Lipa Mihalu, pensionar fost director la Solel Bone, pr. Hermina Ioel, Janina Petrescu pensionară, fostă directoare la Merkaz Clita Beer Șeva, ing. Solo Hainberg, pr. Uzi Cioclu.

Mâncarea a fost foarte bună, frumos servită și vinul de calitate.

Seara a fost deosebit de reușită. Muzica bună care te ducea spre

anii 60, 70, perechile care dansau, intimitatea pe care o crea lumina scăzută, frumusețea locului, crea pentru unii nostalgie, pentru alții bucuria clipei. Mi-a plăcut.

Moni Șanștain,

președintele filialei Petah Tikva Cu ocazia inaugurării noului sediu al Camerei de Comerț Israel România, Moni Șanștain, președintele filialei Petah Tikva, a fost numit președintele comisiei de control al acestei organizații. Acțiunea a avut loc la inaugurarea noului sediu al camerei de comerț în prezența dnei Andreea Păstărnac, Ambasadoarea României în Israel, a consilierului economic Mihai Ion, a președintelui tuturor Camerelor de Comerț Bilaterale Marian Cohen și a numeroși oameni de afaceri.

Moșe Flitman

Este cel de al doilea vice președinte al H.O.R pe țară și președintele filialei Carmiel.

I-am cunoscut pe Moșe Flitman în urmă cu peste 20 de ani, când absolut din întâmplare, am asistat la un spectacol organizat de H.O.R Carmiel în colaborare cu primăria orașului, cu ocazia unui eveniment. Nu-mi amintesc despre ce eveniment era vorba, dar îmi amintesc impresia pe care mi-a făcut-o acest om, pe care toți cei peste 500 de participanți îl salutau. Mai târziu, când cineva, pe care l-am cunoscut foarte bine, a trecut printr-o perioadă foarte grea, am văzut că este un om drept, și un

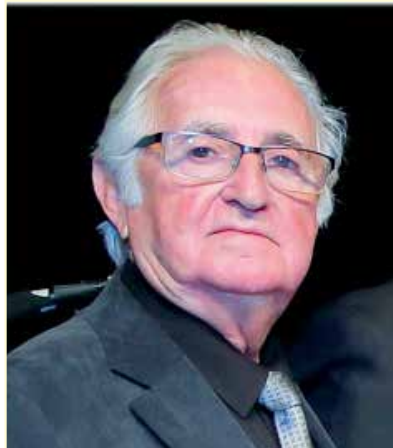
continuare din pagina 10

adevărat prieten. Acest lucru eu nu l-am uitat. Îl respect pentru felul lui de a fi și pentru ceea ce a făcut și continuă să facă pentru românii din Carmiel.

S-a născut la 24 noiembrie 1932 la Roman. Copil fiind, a fost marcat de comportamentul față de evrei, de faptul că aveau voie să părăsească casa numai între 10 și 12, două ore, că trebuiau să poarte steaua galbenă de tristă amintere, că ceilalți dacă nu-i jigneau, îi ocoleau.

După război a terminat liceul. A emigrat împreună cu soția în 1964 și din portul Haifa a ajuns direct în Carmiel. La vremea respectivă, Carmielul era o mică așezare. Moșe Flitman a fost unul din cei care au construit acest oraș. Prin firea lui deschisă și muncitoare a fost foarte repede remarcat și cooptat în conducerea Carmielului. Numărul locuitorilor a crescut și în 1973 Carmielul devine oraș, iar Moșe Flitman primește funcția de director administrativ al primăriei Carmiel, post pe care îl ocupă până în anul 2004, când iese la pensie. În anul 1969 a înființat filiala H.O.R. Carmiel, filială care număra peste 4800 de români. Astăzi trăiesc în Carmiel în jur de 2000 de români și majoritatea îl cunosc și îl apreciază pe Moșe Flitman, pe care îl numesc „președintele nostru”.

Inginer Eliahu Sahter

În luna noiembrie, la ultima ședință a colectivului de conducere H.O.R. pe țară, care a avut loc la Națeret Ilit, dul inginer Eliahu Sahter a fost propus și ales să fie membru în Comitetul de Directori și șeful Comisiilor Publice, comisii formate din reprezentanți ai filialelor din țară, care au sarcina de a verifica și aproba cererile depuse pentru primirea ajutoarelor materiale.

La aceeași ședință s-a votat în unanimitate și ca dul inginer Eliahu Sahter să fie numit provizoriu vice președinte al H.O.R. în locul dlui Natan Cohen.

S-a născut la 23.11.1937, la Galați. În 1940, la numai 3 ani, a fost deportat împreună cu părinții în Transnistria, în lagărul de la Balta. Printr-o întâmplare fericită au fost eliberați în 1941. Nu l-am întrebat dacă are amintiri, dacă

copilul de 4 ani a avut coșmaruri noaptea, dar bănuiesc că da. Sunt lucruri pe care vrem să le uităm, pentru a putea continua să trăim.

În 1951, tatăl lui a murit. La numai 14 ani, Eliahu a rămas doar cu mama. Șocul a fost puternic, dar a continuat să învețe.

În 1961 a terminat Facultatea de Mecanică din cadrul Politehnicii București.

Și-a început cariera ca inginer, ajungând foarte repede să fie șeful secției de producție, șeful biroului tehnic, șeful secției de control de calitate, iar în 1970 devine inginer șef adjunct la Combinatul Siderurgic Galați. Avea sub conducerea sa cam 1600 de muncitori. A aliat în 1975 împreună cu familia.

Din 1975 până în anul 2008 a lucrat în meseria sa ocupând funcții de conducere: șef de proiect, șef adjunct la serviciul tehnic, șef adjunct al serviciului de proiectare la fabrica „Mahtașim” din Beer Șeva.

În toată această perioadă a activat în diverse acțiuni de interes public, în posturi de conducere, în cadrul societății economice „Meitar”.

A activat în cadrul filialei H.O.R. Beer Șeva, ca vice președinte.

De la începutul anului 2008 a fost membru în cadrul Comisiilor Publice, unde s-a remarcat prin seriozitate, multă muncă (a participat la toate întrunirile comisiei) și justețea aprecierilor. Numirea sa ca președinte al acestor comisii și membru în comitetul de directori s-a impus aproape de la sine.

În perioada 24 - 25 iunie a participat la Congresul Românilor de Pretutindeni, organizat sub egida Parlamentului României la București și a fost ales în Consiliul de Conducere, format din 35 de membri și care are rolul de a analiza și aplica programele destinate destinate comunităților românești din diaspora.

De curând a primit diplomă de voluntar „mițtaen” din partea primăriei orașului Ber Șeva, ca reprezentant al H.O.R. Ber Șeva, organizație care a fost nominalizată ca frunză în munca de voluntariat.

Rina Katz,

președinta filialei H.O.R. Bat-Yam. Rina, cunoscută de cei mai mulți sub numele de Tita, s-a născut în octombrie 1941, în ghetoul din Cernăuți, într-o familie de doctori. În 1944 familia a fost eliberată și s-a stabilit întâi la Curtea de Argeș și apoi la Pitești.

Tita a urmat liceul la Pitești și școala tehnică comercială la București. A lucrat ca merceolog la fabrica Tricotajul Roșu. S-a căsătorit în 1969. După multe respingeri, în 1972, Tita a reușit să emigreze în Israel. Avea un băiat de un an și jumătate.

Și ea și soțul ei au început să lucreze, au primit casă și se părea că totul va fi bine.

Soțul ei lucra ca inginer, iar ea contabilă la Societatea de Mașini și Autobuze MAN.

Nenorocirea a lovit-o pe neașteptate. În ziua în care băiatul ei, Devi, împlinea 4 ani, când toată familia era adunată să-l sărbătorească, soțul ei nu s-a simțit bine, a fost dus la spital și până seara a murit.

Din momentul acela Tita a trăit doar pentru copilul ei. Nu și-a refăcut viața pentru a nu da un tată vitreg băiatului. A făcut eforturi mari pentru ca Devi să nu simtă că nu are tată, să primească o educație bună, să ajungă cineva. A tremurat la spital, lângă băiatul ei, când acesta a fost foarte grav bolnav și doctorii nu-i dădeau nici o șansă. Devi a trăit. Astăzi are „toar șeni” și ocupă un post de mare răspundere la banca „Leumi”. Tita are doi

nepoți, care o iubesc.

Din 1986 a început să activeze în filiala H.O.R. din Bat-Yam. S-a făcut repede apreciată și iubită de toți cei care participau la acțiunile H.O.Rului.

În 2009 a fost numită președinta filialei Bat-Yam. Tita lucrează și în cadrul Centralei HOR la proiectul de „ajutorare a supraviețuitorilor Holocaustului” la verificarea documentelor și este secretara Comisiei Publice care aprobă aceste documente.

Nadia Kurtz,

președinta filialei H.O.R. Hedera.

Pe Nadia am cunoscut-o în urmă cu cu multi ani când am participat la o ședință a Comitetului de Conducere a Centralei H.O.R., o femeie mititică, dar plină de energie. Facea parte din colectivul de conducere al filialei din Hedera și nu era acțiune la realizarea căreia Nadia să nu participe.

În ianuarie 2010, Nadia a fost aleasă președinta filialei H.O.R. Hedera. S-a născut în 1935 la București.

Părinții Nadiei au murit într-un lagăr în timpul războiului. Rămasă orfană, a crescut într-un orfelinat. Condițiile nu erau rele. Nadia a avut o mâncare caldă, a avut îmbrăcăminte, a urmat 12 clase. I-a lipsit dragostea părinților. Nu știu ce gândea și ce simțea Nadia, în clasă, înconjurată de copii care vorbeau despre părinții lor.

A fost conștientă de originea ei iudaică. A făcut parte din Comitetul Democratic Evreiesc și a urmat doi ani cursuri de pedagogie în limba idiș. A și cântat.

Nadia a luptat să-și croiască un drum în viață. S-a calificat strungărită și a lucrat la Uzinele 23 August. S-a căsătorit și are doi copii. În 1965 a aliat cu familia.

În Israel, Nadia a aplicat ceea ce a învățat la cursurile de pedagogie. A avut grije de copii, cu mult devotament și multă dragoste.

În urmă cu 16 ani a început să activeze în cadrul filialei H.O.R. din Hedera. Toți o cunosc, o respectă și o iubesc. La centrală se spune de obicei: dacă vrei să reușească o acțiune la Hedera adresați-vă Nadiei!

În următoarele numere al ziarului voi continua să vă prezint ceilalți președinți de filiale

Lauriații diplomelor „YAKIR HAEIDA” 2016

Grinbaum Asher
Director General al
Societății Combinatului Chimic
De la Marea Moartă

טקס הענקת
אות יקיר העדה הרומנית
באר-שבע והנגב
לשנת התשע"ו - 2016

Zeev Schwartz
Președinte H.O.R. pe țară,
președinte al Asociației de Prietenie
Israel - România

Miriam Schwartz - membră în
comitetul de conducere HOR Beer Sheva și Negev,
activistă principală în îndrumarea și ajutorarea noilor
veniți și a supraviețuitorilor Holocaustului

SEARA DEDICATA ALIALEI ROMANE
54 de ani de activitate si absorbtie

Rabinul Wasserman Josef
Rabinul H.O.R. Ber Sheva și Negev,
consilier rabinic, activist în cadrul
organizației de pensionari ai armatei

Ing. Abraham Ghiltman - pentru
activitatea de-o viață în slujba
Comunității Evreiești din
Iași - România

Zvi Vaisler - Voluntar în cadrul
poliției comunitare și activist în
comunitatea originarilor din România
în Beer Sheva

Dr. Moisa Strul inginer și cercetător
în Corpul Academic din cadrul
Universității Ben Gurion.

Acțiunea a fost organizată de filiala H.O.R. Ber Sheva în
colaborare cu primăria orașului și a fost dedicată alialei
Române, pentru 54 de ani de activitate și de absorbtie.

DE SATIRA SI UMOR

HAZ DE NECAZ

Pagina realizata de Raul Aronovici

-Aveți picioare de porc?
-Da!
-Și cap de curcan?
-Da!
-Urât trebuie să mai arătați...

-De ce dau
maneliștii din fund și rockerii din
cap?
-Fiecare scutură ce are...

Un om intra în dormitor cu o capra
în brațe. Soția,
întinsă în pat, citea o carte. Omul
spune:

- Uite dragă, asta este vaca cu care
fac sex când tu ai
migrene.

Soția răspunde:

- Dacă n-ai fi fost așa de prost, ai fi
realizat și tu
că este o capră.

La care omul:

- Dacă n-ai fi fost așa de proastă, ai

fi înțeles că
vorbeam cu capra...

Mica publicitate:
«Tânăr arătos situație materială
excepțională,
post de mare răspundere,
relații bune, două mașini, casă, vilă
în Caraibe. Nu
caut nimic, doar mă
laud.»

«Tânără drăguță, blondă sexy, fără
obligații, 90-60-90, picioare, 1.70 m,
plină de viață,
pătimașă, exotice, misterioasă,
amatoare de senzații
tari, vând camion.»

> Un bărbat sună la
> pompieri și zice speriat:
> -Domnule soacra mea vrea să se
arunce de la etaj!!
> -Și care e problema?
-Nu se deschide fereastra!!!

După o aventură de
două luni, o tânără îl întreabă
plină
de emoție pe iubitul ei:
- Când o să mă prezinți rudelor
tale?

- Draga mea, deocamdată e
imposibil. Copiii sunt la țară
, iar nevastă-mea e plecată într-o
delegație!

Un ardelean care
tușea ca naiba se duce la medic.
Doctorul îl consultă și îl întreaba
cu o voce gravă:

- Fumați?
După câteva
momente de ezitare, ardeleanul
răspunde:
- Mai bine aș bea ceva.

-Sunt foarte
îngrijorată: niciodată soțul meu
nu a în

t
îrziat atîta!
Cred că și-a găsit altă femeie?
- Vai tu, de ce te gîndesti la ce-i
mai rău ! Poate l-a
câlcăt vreo mașină.

Primul fiu:»tată, trebuie să îmi
dai 5 milioane pentru că
am lăsat o fată gravidă»...
A l doilea fiu:»tată, trebuie să
îmi dai 7 milioane
pentru că am lăsat o
fată gravidă»....
S os este și fiica:»tată, sunt
gravidă»...

O, în sfârșit, se și încasează!

O blondă îi povestește unei prietene:
- Am să-ți relatez un fapt cu totul
și cu totul ciudat, dragă, dacă știi să
păstrezi un secret. De o săptămînă,
sîmbăta trecută

mai precis, sună cineva la
mine la ușă. Deschid și, în fața ușii,
un bărbat
tînăr, înalt și frumos mă
întreabă: «Soțul dumneavoastră
este cumva acasă?»

«Nu,» spun. La care, mă ridică în
brațe, mă duce în
dormitor, mă pune pe pat și mă ...
sănătos.

Luni a apărut din nou.
S-a întîmplat același
lucru. Și marti, și
miercuri. Mor curiozitate, oare ce
dorește acest bărbat de
la soțul meu?